Sportul Magazin

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

PAGINI DE JURNAL

Am închis televizorul care mi-a comunicat închiderea Olimpiadei de la Grenoble. Gata. Cîtiva cîştigători s-au perindat pe ecran, cîteva sute de învinşi au rămas îndărăt. Destinul : în sport fericirea unuia se construieşte pe nefericirea altora... Fiecare cupă de şampanie băută în cinstea medaliei de aur e însoţită, păcat, de cupe cu otravă...

Apropo de otravă. S-a discutat — atita ! — la Grenoble despre controlul anti-doping. După o coborîre vertiginoasă cu schiurile, o cursă de 1 500 m patinaj viteză sau o manşă de bob pe marginea riscului suprem, cîştigate la capătul a patru ani de aşteptare, antrenament crîncen, privaţiuni fizice, nopţi albe, zile negre, răbdare şi nerăbdare, campionul, proaspăt îmbrăţişat de 400 000 000 de oameni prin mijlocirea televizorului, este poftit politicos (dar cam ferm) să se prezinte degrabă la controlul anti-doping. Adică, după cum se ştie (sau nu se ştie de toată lumea) să intre, pentru oarecari analize, acolo unde pînă şi Kaiserul merge pe jos.

Bineînţeles, lumea sportului primeşte şi priveşte cu iritări această măsură cel puţin terestră. Cine şi-ar fi închipuit acum 30 sau 50 de ani că, în clipa supremă a triumfului, învingătorul va respinge explozia de sărutări a prietenilor, scuzîndu-se : iartă-mă, Vasile, nu pot, trebuie să mă duc la...! (Dar pare-se, că trebuie să ne aşteptăm mereu la fenomene neaşteptate). Şi cine poate recepta, fără o înfiorare, suspiciunea transformată în articol de regulament ? Presupun că introducerea clauzei cu privire la control a liniştit multă lume din sferele de sus ale conducătorilor sportivi : Doamnelor şi domnilor, o dată cu instaurarea neîncrederii, avem încredere că Olimpiadele se vor desfăşura cu bine.

Adevărul este că o dată cu Jocurile de la Grenoble, fiecare atlet ascunde un infractor virtual, fiecare antrenor emerit un complice, fiecare preşedinte de federaţie un şef de bandă pervers şi dur, asemenea unui Capone al slalomului special. E de plîns pe marginea fenomenului nou ? Fără îndoială. După cum însă, neîndoios, este şi greu de bagatelizat faptul... că, în ultimii ani, dopingul excesiv a provocat nu numai denaturarea performanţelor, dar şi denaturarea ficaţilor, sporind cosciugele pe pistă. Vezi moartea lui Tom Simpson, ciclistul, în Turul Franţei. Or, dintre toate întîmplările vieţii, singura care nu trebuie subestimată e moartea.

. . . . . .

Mă gîndesc însă cum s-ar fi înfăţişat o asemenea operaţiune pe vremea Olimpiadelor dintîi, greceşti.

...Alergarea de fond s-a terminat. Pe locul I, Euripide, cunoscut în vremea aceea şi ca autor dramatic şi devenit în ultimii ani, împreună cu Pitagora, citat familiar al tuturor articolelor de gazetă care vor să demonstreze părinţilor, directorilor de liceu cu ochelari şi intelectualilor care se cred subţiri pentru că au burtă, că săritura în înălţime sau un şut la păianjen nu implică automat existenţa imbecilităţii acute. Aşadar, Euripide, mare amator de sporturi, a ieşit primul. Gîfîind, se întinde pe iarbă, ca şi cum s-ar tolăni pe absolut : în sfîrşit, am devenit statuie !

Cînd să închidă ochii pentru o clipă, o mînă îl bate pe umeri :

— **Euripide !** (e arbitrul principal, însoţit de patru arbitri adjuncţi).

— **Da,** tresare campionul speriat, ca orice geniu cînd vede apropiindu-se de el un grup de oficiali.

— **Treci la anti-doping.**

Drept care gloria se îndreaptă cu capul plecat înspre locul unde, peste cîteva minute, medicii vor certifica dacă Ellada are de-a face cu-n supraom sau cu-n trişor.

De unde se vede că de la condiţia de idol al mulţimilor la W.C. e cîteodată o cale-atît de scurtă.

AL. MIRODAN

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

Medicul-savant ŞTEFAN MILCU ne destăinuieşte secretul unei tinereţi prelungite prin exerciţiul fizic şi spiritual

- odinioară : sprinter, fotbalist, înotător, alpinist
- ieri şi azi : schior şi neobosit drumeţ
- peregrin pe drumul frumuseţilor autentice
- despre minunata şcoală a simbiozei sportului cu cultura, arta, ştiinţa, dintre mişcarea muşchiului şi gîndire

Legătura între cultura intelectuală şi cultura fizică a fost pusă sub semnul întrebării de-a lungul timpului. Pot ele coincide într-aceeaşi persoană ? Antichitatea a încercat să dea un răspuns la această întrebare.

În lumea modernă, problema nu este mai puţin actuală şi discutabilă datorită opiniilor şi exemplelor contradictorii.

Iată de ce am considerat că este indicat, ca o întregire a ciclului nostru, să ne adresăm unui om de ştiinţă a cărui viaţă dă un răspuns pozitiv întrebării puse, deşi trebuie să recunoaştem că este vorba de un accent care cade în principal pe activitatea intelectuală ; cu tot caracterul ei accesoriu activitatea sportivă rămîne totuşi consistentă şi semnificativă în dezbaterea noastră.

Deşi bine cunoscut cititorilor noştri, socotim că este potrivit să schiţăm în cîteva cuvinte personalitatea interlocutorului nostru de azi.

Academicianul Ştefan Milcu, emerit om de ştiinţă, doctor-docent în ştiinţe medicale, director al Institutului de endocrinologie „C. I. Parhon" din Bucureşti, printre ai cărui cititori se găseşte, vicepreşedinte al Academiei Române şi membru a 5 academii din străinătate şi a numeroase societăţi ştiinţifice internaţionale. Este autorul unor însemnate tratate şi monografii în specialitate, cu prestigioasă circulaţie în lumea medicală de la noi şi de peste hotare, încununate cu Premiul de Stat.

Alături de maestrul său, savantul C. I. Parhon, academicianul Ştefan Milcu e promotorul şcolii româneşti de endocrinologie, cu o fundamentală contribuţie la înscrierea acestei ştiinţe în tezaurul medicinei româneşti, cu însemnate succese în universalitate.

Pentru mulţi este un semn de întrebare că, trecut totuşi de şaizeci de ani, bărbatul în faţa căruia ne aflăm păstrează o înfăţişare tinerească în ţinută şi gesturi.

Ne întrebăm dacă există o „reţetă" în obţinerea acestei „forme" fizice şi mentale ; mii de cititori ar fi bucuroşi s-o cunoască şi s-o aplice.

— **Cu regret trebuie să răspund de la început că nu există „o reţetă" în sensul comun al cuvîntului. Mai curînd un anumit fel de viaţă, cu un număr de reguli urmate cu stăruinţă. O explicaţie unică este riscantă. Ţinînd seama de specificul reportajului dv., pot să afirm că printre factorii care au intervenit, un loc însemnat îl ocupă cultura fizică şi sportul.**

Ar fi o naivitate, mai ales din partea unui medic, să explice un organism şi un stil de viaţă numai prin practica mişcării sportive. Totuşi, nu se poate ca practica cu înţelepciune, de-a lungul anilor, a multiple sporturi să nu influenţeze în final organismul şi mentalitatea noastră.

Solicitarea dv. de a răspunde acestui ciclu în care oameni de ştiinţă şi de cultură, consacraţi academicieni, prin activitatea şi lucrările lor, îmi actualizează ca într-un film rulat cu rapiditate, bucuria culeasă sub cupola cerului şi lumina soarelui, în apele ţării noastre, pe pîrtiile înzăpezite ale poienilor şi culmilor, în viguroasa îmbrăţişare a stîncilor şi armonia mişcărilor din jocurile sportive.

— Ştim că aţi fost un polisportiv consacrat prin varietatea exerciţiului, prin convingerea cu care l-aţi împlinit, cu o stăruinţă ridicată pînă la pasiune. Aţi făcut din sport o completare a trudei intelectuale, din mişcarea fizică un pandant al gîndirii, un factor de întregire pe calea unor preocupări ale cercetătorului ştiinţific şi ale umanistului autentic. Dar aţi făcut oare şi sport înregimentat în vreun club sau asociaţie ?

— **Încă din primele clase ale liceului, la Turnu Severin, am fost descoperit ca un bun alergător. Eram printre primii la 100 m plat. Directorul liceului din acele timpuri, profesorul Alexandru Bărcăciliă, azi profesor emerit, ajuns la venerabila vîrstă de 92 de ani, a realizat cu aportul elevilor, unul dintre primele stadioane liceale. Dacă n-ar fi fost primul război mondial, l-am fi folosit pe deplin.**

Spre sfîrşitul cursului superior al liceului, de astă dată la Craiova, am intrat într-o echipă de fotbal. Am constituit apoi, în afara liceului, un club modest, cu preocupări cultural-sportive. Familia mea locuia pe-atunci într-un oraşel din Oltenia. Nu eram lipsiţi de iniţiativă ! Am reuşit chiar să introducem fotbalul şi să creăm primele întreceri sportive ; am jucat, după nevoile echipei, de cele mai multe ori extremă dreaptă, apoi centru înaintaş şi chiar în poartă. A fost un excelent mijloc de educaţie colectivă, de disciplină liber consimţită, de lealitate şi de descoperire a ceea ce se numeşte SPIRITUL DE ECHIPĂ.

— Din povestirile unor contemporani ai activităţii dv. sportive, ştim că aţi fost şi un neobosit drumeţ în munţii patriei şi că aţi practicat chiar alpinismul, că aţi rămas devotat mersului pe jos — celei mai simple mişcări în cultura fizică — căruia îi acordaţi şi azi din timpul dv. liber. Poate ne vorbiţi şi despre acest atractiv capitol, actual în orice anotimp, în orice perioadă a vieţii unui sportiv...

— **Întru totul de acord. Să revenim atunci la firul întrerupt al povestirii noastre.**

— **...Anii au trecut. Am terminat liceul şi am devenit curînd student în medicină. La Facultatea de medicină nu exista interes pentru cultura fizică, ci dimpotrivă ; programele erau încărcate şi studiul dificil. Am părăsit fotbalul. Am fost atras de alte sporturi — turismul de munte, schiul şi înotul.**

Drumul spre turism mi-a fost deschis în primii ani de facultate de un grup de vîrstnici care formau un fel de club universitar cu reuniuni periodice şi excursii la munte sau în jurul Bucureştilor. Din acest grup au făcut parte un număr de asistenţi şi şefi de lucrări de la Facultate sau Universitate, în perioada dintre anii 1922—1930, care au devenit, cu trecerea timpului, anatomistul prof. Gr. T. Popa, biochimistul şi poetul prof. Vintilă Ciocîlteu, botanistul şi militantul socialist prof. T. T. Stănescu, geologul prof. Miltiade Filipescu, azi academician.

Am fost invitat în grupul lor, într-o duminică oarecare, de către Gr. T. Popa, care mă aprecia în mod deosebit din sala de lucrări anatomice. Am descoperit cu echipa lor muntele, printr-o neuitată excursie la Peştera, apoi la Omul. Am rămas astfel pentru totdeauna stăpînit de pasiunea „montagnardă". Am devenit, fără rezerve, membru al asociaţiei de munte din acea perioadă „Hanul drumeţilor" apoi al „Turing Clubului" şi am cunoscut acea epocă precursoare a turismului de munte, cînd drumeţii cu sacul în spate erau tare puţini şi se cunoşteau pe nume ; cînd cabanele erau adăposturi de munte în care erai primit amical cu un ceai cald şi nu întîmpinat de un „cabanier" cu sarcini de plan şi băuturi de tot felul...

De neuitat vor rămîne pentru mine serile din vechea cabană „Peştera" cu atmosfera ei romantică şi oamenii care povesteau isprăvi de munte...

Cît le datoresc pentru îndemnul spre noi vîrfuri şi văi abrupte, înfrăţiţi cu toţii de pasiunea irezistibilă a muntelui, pe care alpiniştii o cunosc pînă la paroxism !

Le datoresc cunoaşterea Făgăraşului, a Retezatului, a Paringului şi a Munţilor Apuseni ; orizonturi roată de pe spinările crestelor în zori şi apusuri, înfăţişări necunoscute oraşeanului ; lupta cu furtuni şi neuitate primejdii pe care ţi le oferă natura ca preţ al curajului şi bărbăţiei.

— Aşadar, intrăm în lumea alpinismului...

— **Mai tîrziu, — continuă interlocutorul filmul amintirilor sale, — aproape firesc, am început ascensiunile alpine : Valea Seacă a Caraimanului, Valea Coştilei, Brîna Caraimanului şi altele. Veţi zîmbi, desigur, de improvizarea şi ignoranţa noastră de atunci, dacă aţi afla cum foloseam frînghia şi pioletul ! Astăzi, alpiniştii au cucerit trasee incomparabil mai dificile, tehnica lor este desăvîrşită. Dar din aceste „aventuri alpine" am rămas cu amintirea unui efort susţinut, ca un arc întins ; o concentrare supremă de forţă şi voinţă, o minunată şcoală a curajului şi a hotărîrilor chibzuite. Adeseori, viaţa se concentrează în vîrful degetelor, în cîteva secunde se poate hotărî totul ! De cîte ori în anii ce au urmat, în împrejurări cu totul diferite, am învins adversităţi cu ceva din forţa mentală formată acolo, sau vîrfuri şi pante solitare...**

Nu este posibil să păstrez o cronologie în aceste reminiscenţe din trecutul meu sportiv. În anul 1929 mi s-a părut firesc să „vizităm" muntele şi iarna. Am făcut premiera la Bîlea — lac cu rachete. Am descoperit în anul următor schiul. Ce a urmat, este uşor de bănuit, o nouă fereastră spre frumuseţile muntelui iarna, cu pădurile lui cu chiciură în lumina solemnă a culmilor întroienite.

. . . . . .

În aceeaşi perioadă am descoperit marile posibilităţi sportive ale înotului modern, părăsind, fără ezitare, bruma de înot empiric, pe care, ca orice tînăr crescut pe malul Dunării, îl cunoşteam mai mult prin imitaţie.

Am descoperit repede micul bazin al societăţii „Tirul". A urmat „voga" bazinelor Kiseleff, Bragadiru şi Lido. Am fost nelipsit din toate. Am intrat în Clubul Nautic, iniţiat şi condus de doctorul Siligeanu, club în oarecare rivalitate cu Tenis-Clubul. Aici i-am cunoscut mai îndeaproape pe Matei Baiş, pe atunci campion mondial de înot, astăzi profesor la Facultatea de medicină din Bucureşti, după cum am cunoscut mulţi alţi prieteni, o bună parte doboriţi de infirmităţi şi de vîrstă. Am făcut parte din seria de tineri care au înotat, în premieră românească „crawl", pe care-l practic şi azi, în zilele vacanţelor mele estivale. Stăpînind cîteva înoturi, am mers fără grijă şi ezitări la mare, în tabere organizate de Institutul Naţional de Educaţie Fizică. Am cunoscut astfel fenomenul vieţii de tabără tinerească, în decorul însorit al Mării Negre.

N-am participat niciodată la vreun concurs de sport public. N-am avut nici calităţile şi nici timpul necesar. Dar ce putea însemna mai mult decît bucuria apei şi a soarelui, cu senzaţia ciudată de pierderea greutăţii proprii în mişcarea ritmică a corpului alunecînd sub luciul apei !..."

★

Ce se poate desprinde din personalitatea complexă a savantului Ştefan Milcu e greu de spus.

...„La sfîrşitul acestei mărturisiri, cititorii ar putea fi dezamăgiţi. N-a fost nimic spectaculos în tot ceea ce v-am spus, — dimpotrivă, la îndemîna fiecărula. Poate că această experienţă umană este şi mai semnificativă şi într-un fel utilă pentru acei care de abia au început să privească, vrăjiţi, pămîntul, apele şi cerul minunat al patriei noastre", — a încheiat distinsul nostru interlocutor.

V. FIROIU

Mirajul cabanelor

Colecţionez cabane cum colecţionează alţii timbre poştale sau pipe. Simt o plăcere imensă adăugînd pe lista mea de cabane un nume nou. Mă atrage cabana prin aerul său de inedit, de mister, prin aureola de aventură care o înconjoară.

Poposesc, cu plăcere, în cabanele elegante, confortabile, zidite din piatră, cu rafinament artistic. Dar, mai ales, în cele mici, primitive, ascunse în păduri seculare, durate din lemn, cu priciuri, mese de lemn.

Îmi place urcuşul spre aceste cabane, urcuşul care te poartă peste torente, prin păşuni înrourate, pe cărări întortochiate vecine cu abisurile.

Îmi plac deşteptările în cabană, sub cupole de cer înalt, cu tăcerile cohortelor de brazi şi sulitele razante ale soarelui, care alungă fantome aburii de ceaţă.

Şi serile ! Serile fumurii, albastre, cu iz de cetină sau fin proaspăt.

Acolo, sus, în lumea cabanelor, unde zăpada vine devreme şi pleacă tîrziu, în lumina ireală a crestelor sau între cei patru pereţi înnegriţi de fumul sobelor, ascultînd murmurul piraielor sau urletul viscolului, sentimentele se topesc — într-un aliaj de puritate şi prietenie.

Să colecţionăm cabane ! Sînt un capital imaterial, dar de o valoare nepreţuită.

Dorin ALMAŞAN
Cluj

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

STAMATE PREDESCU, Urziceni. Prietenul dv. este mai documentat în ale boxului. Într-adevăr, într-un meci care a avut loc la Nottingham, semimijlociul Par Dwyer l-a învins pe Dick

Duffy în 15... secunde, din care, de fapt, ar trebui să se scadă cele 10 secunde care au trecut de la căderea lui Duffy la podea şi pînă la decizia de K.O.

IOAN POP, comuna Suourul de jos. 1. Golgeterul turneului final al campionatului mondial din 1958, cucerit de Brazilia, n-a fost Pelé, ci francezul Just Fontaine. 2. În sporturile pe echipe, cum este fotbalul, nu se pot stabili ierarhii... precise. Dv. ne cereţi să vă spunem care a fost cel mai bun fotbalist român al TUTUROR TIMPURILOR. Indicînd un nume de jucător, n-am fi nedrepţi cu alţi 10, 20 sau chiar 50 ? Şi-apoi, cum ar putea fi comparat, de pildă, Mircea David cu Gheorghe Constantin ?...

MIHAI PĂUN, Galaţi. Aţi... pierdut ! În 1966, echipa de polo Dinamo Bucureşti s-a clasat pe primul loc într-un turneu care a avut loc în Iugoslavia, după ce realizase un rezultat de egalitate 2—2, cu Mladost Zagreb.

MARIN BOGDAN, Tg. Mureş. Fotbalistul Mircea Georgescu, de la Farul este originar din comuna Pucheni, de lîngă Ploieşti. S-a născut aici la 8 iulie 1938. În categoria A a jucat la Politehnica Timişoara, Steaua şi Farul.

DINU CONSTANTIN, BUCUREŞTI. — Am avut două finale **româneşti** în Cupa Campionilor Europeni, ambele cîştigate de Dinamo Bucureşti, în dauna Rapidului. Prima finală a comportat numai două întîlniri (Dinamo cîştigînd atît prima cît şi a doua manşă), dar în cea de a doua finală a fost nevoie de un al treilea meci.

IOAN AILINCAI, Sibiu. 1. Adresa lui Jean-Claude Killy ? După ce a cucerit 3 medalii olimpice ? Mîndri de succesele compatriotului lor, postaşii francezi îl caută şi în vîrf de munte!

îi puteţi scrie, eventual, pe adresa ziarului „l'Equipe" : 10 Fg Montmartre, Paris (9). 2. Medaliile olimpice sînt numai suflate cu aur. Dedesubt, e... bronz. Valoarea lor e însă infinit mai mare ca a aurului...

DUMITRU MARIN, BUZĂU. — Ne bucură faptul că la Şcoala generală experimentală nr. 6 din Buzău se desfăşoară o intensă activitate sportivă. Nota 10 şi pentru... profesori, care şi-au alcătuit o echipă de volei şi au participat la un campionat de şah al cadrelor didactice.

DATCU COSTACHE, BUJOR. — Vreţi să întreprindeţi Turul României pe bicicletă. Să ştiţi că nu este o treabă chiar atît de uşoară. Nu vreţi să-i lăsaţi pe Emil Rusu şi pe Gabriel Moiceanu să facă acest lucru, iar dv., pentru început, să faceţi turul judeţului ? Pe urmă, discutăm din nou...

NICOLAE PIETREANU. — Mihăilescu I. (Vasile), fostul mijlocaş al echipei Steaua, este

internaţional. O dată, dar este ! A făcut parte din echipa care, la 30 august 1959, a învins cu 3—2, la Varşovia, reprezentativa Poloniei. Noi am aliniat atunci următorul... 13: Todor — Popa, Maeri (Soare) — Jenei, Caricaş, Mihăilescu I (Nunweiller III) — Oaidă, Constantin, Dridea, Seredai, Tătaru. Un amănunt interesant legat de acest meci: toate cele 3 goluri ale noastre au fost înscrise de Dridea, care debuta în echipa naţională !

Ilustraţii : N. CLAUDIU

FOTBALISTICE...

- Surprizele înregistrate în meciurile de pregătire aproape că nu m-au... surprins ! De fapt, tocmai acest lucru le asigură identitatea cu... meciurile oficiale !
- Majoritatea echipelor au făcut... „transplantări de organisme tinere, sănătoase". Aşteptăm cu nerăbdare să vedem dacă vor avea loc fenomene... de respingere biologică !?!
- În perioada de pregătire, Farul a întreprins un turneu peste hotare. Şi rezultatele au fost satisfăcătoare. Să fie un semn că echipa se află în... largul ei ? Ne-ar bucura !

D. MAZILU

PLEDOARIE ÎN SUSŢINERE

Acţiunea de a convinge şi, mai ales, de a răspîndi ideea că exerciţiul fizic trebuie să fie practicat în orice loc, la orice vîrstă şi pentru orice profesiune, nu se poate concepe decît folosind o gamă nesfîrşită de mijloace. Muzeul sportiv ar reprezenta o încununare a acestor mijloace. Dar în acelaşi timp şi o sinteză.

Concepţia care va sta la baza proiectului de muzeu va trebui să reflecte cele mai reprezentative momente şi creaţii ale acestui domeniu. Prezentarea sugestivă a celor mai importante momente din trecutul sportiv al ţării noastre se cere a fi împletită cu faptele şi datele prezentului.

Este, de asemenea, recomandabil ca, de la început, proiectul muzeului să fie elaborat în perspectivă. Chiar dacă condiţiile materiale actuale nu vor permite realizarea în totalitate a proiectului, operaţiunile premergătoare să conveargă către împlinirea acestuia. Să urmărim, aşadar, deschiderea muzeului cu săli gata de prezentare în etape. În acest fel, ne vom elibera de un fond muzeal pregătit şi, în plus, vom oferi posibilitatea vizitatorilor primelor săli să-şi spună părerea şi eventualele sugestii.

O altă întrebare care se va pune : să ne axăm oare pe linia prezentării problemelor importante ale educaţiei fizice (concepţie, formarea de cadre, bază materială, propagandă sportivă, control medical etc.) sau să ilustrăm fiecare sport, căutînd a-i releva personalitatea ? După părerea mea, înfăţişarea unor micro-expoziţii ale fiecărei discipline sportive n-ar răspunde scopului propus. Ar fi, desigur, unele sporturi mai bine reprezentate, faţă de altele cu un material expozabil mai redus. Înţr-or relicvelor care se mai păstrează şi azi în depozitele unor şcoli (tablouri, machete, fotografii, cupe, diplome, medalii, cărţi etc.) ar da la iveală un fond muzeal de mare valoare.

N-ar trebui să se omită, de asemenea, legătura educaţiei fizice cu celelalte ştiinţe, precum şi evoluţia cercetării ştiinţifice întreprinse în trecut şi azi. Sîntem convinşi că va fi foarte necesar să fie oglindită, la fel, tematica femeia şi sportul. După cum nu va trebui uitat locul de frunte ce sîntem datori să-l rezervăm înaintaşilor, acelor personalităţi care au militat cu ardoare pentru introducerea pe bază ştiinţifică a educaţiei fizice la noi în ţară în diferitele ei forme de manifestare. Ne referim la : Spiru Haret, savantul Ioan Athanasiu, medicul igienist dr. Iacob Felix, prof. Iuliu Haţieganu şi alţii. Prezentarea sugestivă a contribuţiei acestora în aria educaţiei fizice va însemna un act de respect, dar în acelaşi timp şi completarea unor date de interes istoric, fără de care nu se va putea alcătui istoria educaţiei fizice româneşti.

De asemenea, sportul oglindit în literatură şi în artele plastice, mişcarea olimpică din România, demonstraţii şi serbări sportive tradiţionale organizate în trecut, primele întîlniri internaţionale ale echipelor noastre naţionale etc. sînt alte teme ce şi-ar merita cu prisosinţă prezenţa în viitorul muzeu.

Entuziasmul de început, multitudinea propunerilor care s-au făcut şi vor continua să se facă, nu vor avea nici un efect dacă nu se va găsi cineva care să coordoneze această acţiune. Credem că numai printr-un efort conjugat al tuturor organelor de resort, care să-şi însuşească că acelaşi limbaj şi o aceeaşi credinţă, se va ajunge la realizarea înălţătorului scop. C.N.E.F.S., Ministerul învăţămîntului, Institutul de cultură fizică şi federaţiile sportive ar fi cele mai indicate a asigura dirijarea şi coordonarea primelor operaţiuni. Apreciem că Centrul de cercetări ştiinţifice sau catedra de istorie a educaţiei fizice de la I.C.F. ar avea rolul iniţial de a elabora tematica muzeului, pe baza unei concepţii moderne şi eficiente. După cum, un aport considerabil ar aduce la dezbaterea acestei probleme o masă rotundă, la care să fie invitate cele mai competente persoane.

Să căutăm în continuare să mai răspundem la o altă întebare. Unde se va amplasa muzeul ? Să-i găsim locul, pentru început, undeva în încăperile existente ale C.N.E.F.S. sau I.C.F., în Sala sporturilor Floreasca sau, în perspectivă, să-l vedem ca o anexă a viitorului sediu al Institutului de cultură fizică.

Şi acum, cîteva sugestii : ziarul „Sportul" să continue popularizarea acestei acţiuni ; să se facă apel la vechii profesori de educaţie fizică, antrenori, campioni, sportivi de performanţă, medici etc., pentru a-şi exprima părerea în acest domeniu şi, mai ales, pentru a anunţa în scris materialele pe care le-ar putea oferi sub formă de donaţie sau contra cost ; să se redacteze un anunţ de achiziţionare (pe baza unei atente selecţionări) de la instituţii şi persoane particulare a tot ceea ce ar constitui fondul de exponate sportive ; să se formeze o comisie de estimare a obiectelor ce vor fi procurate pe baza unor contracte contra cost ; să se alcătuiască **primul fond** al viitorului muzeu, prin contribuţii benevole ale publicaţiilor sportive şi ale întreprinderii Loto-Pronosport, prin donaţii de la Academie, I.C.F. şi chiar de la persoane particulare, cu care să porească primele operaţiuni ; să se stabilească locul de depozitare a materialului achiziţionat ; să se fixeze modalitatea de înregistrare şi sortare a obiectelor primite ; să se numească personalul de custodie a acestui fond muzeal, ales din pensionari, profesori de educaţie fizică, elemente pasionate şi devotate nobilei idei ; să se aleagă cea mai bună metodă de valorificare a exponatelor, astfel încît acestea să fie studiate şi prelucrate de cercetători, cît şi de personalul special numit ; selecţionarea unei echipe de graficieni şi decoratori, dintre cei mai competenţi în acest domeniu ; organizarea unui concurs pentru viitorul afiş al muzeului sportiv ; pregătirea şi stabilirea filmelor ce vor fi proiectate publicului chiar în incinta muzeului ; numirea conducătorului muzeului pe bază de concurs.

Propunerile nu sînt epuizate. Ele vor continua să se stringă. Ne mai rămîne, totuşi, o singură observaţie. Dacă la alte muzee vizitatorul încearcă sentimente deosebite ca urmare a contemplaţiei, mirării, jocului de gînduri provocate de ceea ce i se prezintă, muzeului sportiv i se cere să fie sugestiv şi pledant prin dinamism.

prof. Const. TUDOSE

Fără cuvinte
Desen de ADRIAN ANDRONIC